

Януари

Самият Борис разказва тази история много по-добре. Всички, които са я чували от него, веднага ще го потвърдят. Напълно разбираемо, между другото – едно е да ти я каже на живо приятел, за когото знаеш доста неща (откъде си е купил новата дъска, пълна аотирана справка за белезите му по челото, четирите му стиха фитнес поезия по Яворов, всичките му бройки от първи до трети курс), друго е години по-късно да я прочетеш изкопирана на хартия.

Няколко встъпителни думи за Борис, които са необходими дори ако след първото отпечатване на Календара ви е попаднало някое от филмчетата му из Пирин или случайно сте го чули на ферибота към Лимнос да обяснява как следващата зима иска да отиде на Атон, да запали монасите по сноуборда, да ги научи да карат по склоновете около манастирите, а после да качат самия връх и да пуснат огромния улей, който дори и през юни се белее над хоризонта.

Борис бе решил да изкара онази зима перфектно. Да си наеме квартира в Банско, да си купи карта за целия сезон, да кара през седмицата, докато навалицата я няма, а в събота и неделя да избива от уроци – имаше един познат със ски училище и се бяха уговорили да му праща хора от време на време. Искаше поне веднъж да покара като хората и му беше писнало да си намира причини да отлага. Или нормален живот, или пудра, не може и двете. Правото, както се оказа и след като завършихме Университета, далеч не бе най-важното. Вкарал се бе в какви ли не схеми и все някак щеше да върже бюджета. Единственият проблем – зимата така и не идваше. Когато пристигнахме в Банско за Нова година, можахме да се уверим и сами. Уж си носехме екипировката, а прекарахме почти цялото време в „Орлето“ при Конде.

Минава още една седмица, ние отдавна сме се върнали в Университета, а от Коледа не са паднали и петнайсет сантиметра нов сняг. Пистите стоят заледени, а от началото на новата година Борис не е дал нито един урок. Както и да е жонглирал с перата в бюджета си, след баничката сутринта е останал с точно двайсет стотинки (на цяло). Следобеда засяда в „Орлето“, придърпва си стола към масите на разни познати, включва се от време на време в разговора и само чака някоя мацка от компанията да се откаже от супата заради мръсната лъжица, а той да ѝ предложи да я дояде. (С другото око внимава кой тръгва да става от съседните маси, за да кашира евентуално останалите филийки, преди Конде да е разчистил.) Връща се късно в квартирата, преглежда три пъти сайтовете за времето, изучава акордите на Джони Кеш и чака да го потърсят за някой урок. Така е вече от седмица. Уж ситуацията е кофти, уж никой не би искал да му се случи и на него, но докато ни я разказва на по две-три наливни в „Стария вход“, когато в края на онзи януари той все пак се върна за сесията, аз поне – тайно му завидях, че може да си го позволи... Завиждам му и до днес.

В петък вечерта най-накрая му се обаждат. На сутринта, точно в 9:00, за негова изненада на паркинга пред лифта спират два еднакви черни джипа, двойка гардове слизат да огледат района, след което отварят вратата и едно около десетгодишно момченце слиза с майка си. Въпросната украинка подава ръката си на бивша гимнастичка, балерина или каквото там друго изящно може да си представи човек, след което запознава малкия Миша с бъдещия си учител. Докато говори, очите ѝ топят глетчери, размразената вода тръгва яростно надолу и помита всичко по пътя си.

– И се обадете, като свършите – казва майката, след което си дава номера, ако случайно има нещо, вади дискретното си портмоне, оставя пред невярващия поглед на Борис двойно повече от уговореното, после сякаш му намигва и добавя още петдесет лева

бакшиш и под зоркия поглед на *най-послушния си* бодигард обръща прекрасното си украинско тяло назад към *спато* и масажите за деня.

– Борис, на мен учител не ми трябва, да знаеш – заявява му десетгодишният син на мама и татко още докато се настаняват в кабинката.

Миша, оказва се, вече три години учи в Швейцария. Вместо физическо ги водят на ски по места, за които Борис само може да си мечтае. Всъщност майка му е наела учител единствено за да има кой да го наглежда. Гардовете може и да пазят някой случайно да не го отвлече, но всъщност се качват на ски едва за втори път.

За сметка на това малкият е абсолютна машина. Следва учителя си с лекота и даже на няколко пъти го задминава, когато Борис намалява, за да изчаква гардовете. Три пускания с това темпо, оперираните кръстни връзки на единия не издържат и той остава да *пази* на плаца. Още един път и половина под лифта – и другият гард също е тотал щета. Сваля си раздраната шапка, вдига си якето и показва на Борис огромната синка на хълбока, очертала се от пистолета му. Уж трябва да е неотлъчно до малкия, ала в крайна сметка на половината пускане казва на Борис, че няма проблем да карат само двамата, нарамва ските и продължава пеша надолу.

Пускат се сами още няколко пъти. На едно място под лифта Борис се увлича, засилва се зверски и скача, прелитайки над един оголен камък. За да не остане по-назад, малкият също минава през скока, но не е набрал достатъчно скорост и се натрися точно върху камъка. Резката от удара е огромна. Миша директно изкиселява, нали Борис му е учител, защо не му е казал за камъка. На път е и да се разреве, дъската му е подарък за Коледа, а и не е свикнал нещо да не му е наред. За късмет точно тогава завалият първите снежинки. Утре няма да има нищо общо с днес, опитва се да му отвлече вниманието Борис. Ще може да карат навсякъде, даже и в гората, обещава му, ще му покаже и един много як скок, но за попивката трябва сериозно да навали.

Миша се замисля, поглежда още веднъж огромната резка точно през средата на картинката върху борда и заявява, че му се ядат палачинки. Носочват се към Шилигарника и докато малкият оправя една солена и една с шоколад, два пръста снежинки вече са покрили бордовете им.

Следобеда в „Орлето“ Борис поръчва на Конде едва ли не половината меню. Няма маса обаче, на която да не е се говори за пудрата. *Ще стане велико каране*, радват се всички и вечерта в бара, защото валежът междуременно се е усилил, *не е за изпускане*. А може и да ги закара със субаруто, навиват го съквартирантите му, ще станат още в шест, ще се качат до горе с колата и ще бъдат преди всички на четириседалката. *От колко време го чакаме, копеле, трябва да се разпишем първи горе.*

Знаеш, че трябва.

Знам, казва Борис след точно секунда и половина колебание, правим го, и всички толкова се надхват, че той въобще не се замисля за бутилката уиски, ами направо я поръчва, после май черпи за началото на зимата и с шотове и въпреки че е обещал, въпреки че много добре знае, че повече няма да му се отвори такава оферта, въпреки че адски му се иска да види отново нечовешки красивата украинка, въпреки че пак ще трябва да дебне по масите в „Орлето“, въпреки всичко – когато на сутринта в субаруто вижда, че го търсят „Парите“ (именно така я беше записал), Борис просто оставя телефона да си звъни.

Мелодията е точно като за началото на сезона.